

Hostes vingueren que de casa ens tragueren

Per lo Minyó de Montellà.

Com a complement de l'anterior columna –A la Cua del pa-escrita per la colla del famós bandoler cerdà, en Cua de Llop, aquesta columna vol oferir anècdotes curtes que han succeït els darrers anys a la Cerdanya i que han estat presenciats per un altre famós bandoler cerdà: lo Minyó de Montellà.

L'estany de Puigcerdà és un indret molt característic de la Vila i freqüentat tot sovint per turistes i molt ric en anècdotes d'aquelles que en podríem dir "sucoses". Heus ací algunes:

Un senyor em para un dia anant pel carrer i em pregunta amb força fatxenderia i un cert menyspreu a la veu:

- *Oye, la charca de los patos, ¿dónde está?*

I naturalment, el vaig enviar a la bassa que hi ha a l'entrada del poble (conegut com l'estany del Morer). Si volia una "charca" no l'havia de decebre, oi?

Quan encara hi havia l'antic embarcador a l'estany, recordo estar assegut allà, fent-la petar amb un amic meu que s'encarregava de les barques de l'estany. Se'ns apropa un turista i tot assenyalant una cosa negra que surava a l'aigua (una castanya, de fet) ens pregunta:

- *¿Qué es eso negro que flota en el agua?*

I el meu amic, fent-se el graciós li etziba:

- *Caca de cisne.*

I el turista, per la nostra gran sorpresa ens diu:

- *Ah, pues me la llevo de recuerdo.*

I sense cap mania, fica la mà a l'aigua i s'enduu la castanya de record. Ja és trist confondre caca de cisne amb una castanya borda, però més trist és endur-se-la de record, pensant-se que és caca de cisne...

Un matrimoni molt ben vestit se m'apropen un dia que estava donant un volt per l'estany i tot assenyalant els cignes de l'estany em pregunten:

- *Oye, los cisnes, ¿no os los roban?*

Jo amb cara de baixar de l'hort –perquè la pregunta se les porta– li responc:

- *¿Cómo dice?*

- *Sí, que si no os roban los cisnes. Como veo que están sueltos, sin atar ni nada, pues pensaba que a lo mejor os los podrían robar.*

- Pues mire, que yo sepa, no. Además, estos animalitos tienen muy mala leche y si uno se acerca con malas intenciones, tienen muy mal responder.

- *¡Ahhh! ¡Qué animales tan cívicos!*

- *¿¿¿???*

Quan encara hi havia prats al voltant de l'estany, un dia, en una exhibició de cavalls, un pare i un nen, presumiblement de fora de la comarca:

- *¡Papá! ¡Qué animales tan grandes! ¿Qué son?*

I el papa, amb cara de suficiència li clava:

- *¡Ponneys salvajes!*

Això de confondre animals és força comú. Ara sembla ser que s'ho han acabat aprenent, però abans era força freqüent gent que confonia un cavall amb una vaca i viceversa. Ja no parlo de confondre un cavall amb un brau o un bou...

No totes les anècdotes les protsgonitza gent de l'àrea metropolitana de Barcelona. Un cop al tren, una noia amb un marcat accent de Múrcia tenia una conversa a una altra noia del país en els següents termes:

- *¡Ay que ver cuántas vacas que tenéis en las montañas!*

- *Pues sí. Hay muchos pastos.*

- *¡Oye! ¿Y cómo es que las tenéis sueltas sin atar? En Murcia si dejas una vaca suelta, te la roban.*

- *¿¿¿!!!*

No sé si la taxa de robatoris de vaques a Múrcia és tan espectacular com afirmava la noia en qüestió, però m'imagino les pobres vaques estacades a la muntanya, lligadetes amb una cadena...